



EMBARRAT

25 | 05 - 01 | 06
2021

MUSEU TREPAT
TÀRREGA

UN MÓN FRÀGIL

De la resiliència
a la resistència



Museu Trepat de Tàrraga
MNACTEC



Diputació de Lleida
La força dels municipis

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

LA
PANERA

FIRATÀRREGA
TEATRE AL CARREU

Mitjans col·laboradors

RÀDIO
TÀRREGA

SEGRE

lleida
televisió

30 SURTDECASA.CAT

NÚVOL

LLEIDA.COM

oficina semat data
OSD

ALBA PIJUAN VALLVERDÚ

Alcaldessa de Tàrraga

Igual que l'embarrat creat el 1931 fou una peça clau per al perfecte funcionament de la innovadora fàbrica de Cal Trepàt perquè aconseguia, mitjançant un sol motor central, accionar diverses màquines, l'Embarrat amb majúscula, nascut el 2014, s'ha convertit en l'eix fonamental per difondre, donar a conèixer i promoure el pensament i el debat al voltant de la creació artística contemporània a Tàrraga. Dos pals de paller, dos generadors de moviment, dos activadors de modernitat.

Enguany, aquest aparador d'art contemporani emergent ens porta un seguit de propostes agrupades sota el tema "Un món fràgil" que no és altre que aquest món que hem descobert arran de l'aparició del Covid-19 i de la pandèmia sanitària mundial en la qual encara estem immersos. Una experiència del tot inesperada que ens ha fet reflexionar, i molt, sobre com res del que tenim, res del que vivim, res del que fem, és estable i inamovible. I que ens ha fet ser conscients que la incertesa més absoluta pot afectar-nos en qualsevol moment i fins a límits impensables, mostra evident de la inexorable fragilitat de l'ésser humà.

La nostra ciutat acull un any més aquest festival d'art referent a les Terres de Ponent amb el suport institucional de l'Ajuntament de Tàrraga, de la Diputació de Lleida i del Departament de Cultura de la Generalitat i amb la imprescindible complicitat de diversos agents culturals de la ciutat com són el Museu Trepàt, l'EASD Ondara i FiraTàrraga.

Ara només resta que vosaltres —espectadors, visitants, pensadors— us feu vostres aquestes jornades i gaudiu d'aquest exercici de reflexió interdisciplinària i transversal vinculada amb l'art contemporani.

JAUME ESPINAGOSA MARSÀ

Director dels Museus de Tàrrrega: Museu Tàrrrega Urgell
i Museu Trepat

En el decurs dels ja vuit anys que han passat des de que el 2014 va començar la relació artística/museística entre el Museu Trepat i el Festival de Creació Contemporània Embarrat, la visió que tot plegat tenim de l'equipament museístic/industrial de Cal Trepat s'ha transformat d'una manera radical: sobretot en el nostre imaginari, tant personal com col·lectiu. La simbiosi entre els directors, els comissaris de les diferents edicions de l'Embarrat i els espais de Cal Trepat ha estat perfecta i transformadora. Tot un èxit de la creativitat en un antic espai industrial, que conserva tot la seva patina i atmosfera fabril, ara ja convertit en un nou clàssic de l'experimentació de l'art contemporani a les nostres comarques de la plana ponentina que es projecta arreu dels Països Catalans i més.

Tot i la fragilitat del món en què vivim, la creativitat artística ens projecta i tonifica, des del present cap un futur incert però que volem conquerir i viure-hi. La vida ens ensenya que l'experiència existencial és transformació i creativitat contínua, dins un univers fràgil que sap imaginar escenaris potents on l'experiència artística ens faci a totes les persones humanes, material i espiritualment més forts i imaginatius.

L'Embarrat / Trepat sempre amb l'art i la creativitat i la reflexió social i cultural, a la recerca d'un món més equilibrat amb igualtat i llibertat.

UN MÓN FRÀGIL

De la resiliència
a la resistència

artistes

EULÀLIA ROVIRA

HELENA VINENT + RICARDO PÉREZ-HITA

LAIA ESTRUCH MATA

MARC LARRÉ

MARCO NORIS

MARIA MONSENY I TRIQUELL

comissaris

JORDI ANTAS

JESÚS VILAMAJÓ

JESÚS VILAMAJÓ

Director i comissari de l'Embarrat

Un món fràgil. De la resiliència a la resistència és la proposta expositiva per a l'Embarrat 2021 i un punt d'inflexió respecte de les edicions anteriors del festival.

Des del 2014 fins al 2019 (deixem de banda el 2020, atès que vam cancel·lar el festival a causa de la Covid-19), l'exposició central de l'Embarrat s'articulava entorn d'un concepte general: «la gran màquina». Ens referíem a «la gran màquina» com un símbol de poder i progrés i, alhora, com un espai des d'on traspuaven les reminiscències del passat industrial de la fàbrica J. Trepà de Tàrraga, seu del festival Embarrat. Un lloc que ara ens sembla enigmàtic, imponent i bell, però que quan el complex es va construir l'any 1931, i durant tot el període en què restà actiu, complia al peu de la lletra amb les funcions de classe, explotació laboral i producció ininterrompuda que la societat industrial i moderna de l'època li encomanava.

Així mateix, a fi de reflexionar al voltant d'aquella realitat social, i sobre l'abast i les conseqüències d'un món edificat a partir d'un sistema capitalista, vam concebre l'exposició central de l'Embarrat sota el nom genèric de *La Gran Màquina*. De manera que, en el decurs dels diferents anys, el capital (2014), l'alienació (2015), en desús (2016), *as slow as possible* (2017), el silenci (2018) i el progrés (2019), esdevingueren les parcel·les d'estudi a partir de les quals un centenar d'artistes d'arreu de món, seleccionats mitjançant les convo-

catòries anuals, transformarien cada mes de maig les naus modernistes del Museu Trepà en un espai per a experimentar l'art en les seves expressions més contemporànies. En el comissariat d'algunes d'aquelles exposicions ens hi van ajudar l'Alexandra Laudo, la Cèlia del Diego i el Frederic Montornès.

Amb l'Embarrat ben consolidat, però, el 2020 arriba la pandèmia, per la qual cosa el festival s'atura forçat per les circumstàncies i entra en una pausa inesperada, inefable i inconcreta, fins que el desembre passat l'Ajuntament de Tàrraga decideix que la feina feta al llarg de tot aquest temps no pot caure en l'oblit. És una obvietat dir que l'art i el pensament són imprescindibles per a la vida, són una font de coneixement i ens construeixen com a individus. Per tant, aquesta posició de suport incondicional a la cultura reflexiva i creativa, que es manifesta des de l'administració pública local, deixeu-me dir que és encomiable i digna de ser subratllada.

Malgrat, però, tots els esforços fets per a contenir la pandèmia aquest 2021, la Covid-19 persisteix i ens obliga a adaptar-nos: mascaretes, reunions familiars reduïdes, rentat de mans, supressió de grans actes, limitacions de moviment, etc. I és en aquests mesos últims que hem vist com el món conegut se'ns esllavissa als nostres peus; i ho sabem del cert perquè ho hem percebut en la nostra pell quan hem vist emmalaltir i morir familiars i amics.

Per tot plegat,enguany ens hem vist abocats a replantejar l'Embarrat i la seva exposició més emblemàtica, tant des del punt de vista conceptual com a la pràctica. I per assolir aquesta fita hem convidat el curador independent **Jordi Antas** (Lleida, 1976). Amb ell hem ideat l'exposició *Un món fràgil. De la resiliència a la resistència*: una mostra col·lectiva en la qual els i les artistes exploren la idea de fragilitat i vulnerabilitat, alhora que assumeixen un compromís ferm i definitiu amb els espais de Cal Trepapat, perquè amb les seves obres els intervenen i modifiquen i els hi donen un nou sentit.

Al terrat hi veurem l'escultura que es toca amb el cos, de **Laia Estruch Mata**; a la nau 18, l'ull cansat que cavalca entre la transparència i l'opacitat, d'**Eulàlia Rovira**; al departament comercial, les sincronies polifòniques de **Marc Larré**; a la nau 4, la consciència que existeixen els espais reservats, de **Maria Monseny i Triquell**; a la fonèria, **Marco Noris** amb l'experiència i el rastre visual del camí trepitjat; i al nou espai Laboratori, el cos delicat que es construeix a Internet, d'**Helena Vinent** amb la col·laboració de **Ricardo Pérez-Hita**.

A més a més, la programació de l'Embarrat 2021, es complementa amb quatre activitats d'alt voltatge: la conferència inaugural *Anormalitat i vulnerabilitat*, a càrrec de **Marta Segarra** i **Ingrid Guardiola**, autores del llibre *Fils: cartes sobre el confinament, la vigilància i l'anormalitat*; el concert de baix i sintetitzador *La entrega*, un diàleg del músic **Bela** —acompanyat de **Miquel Casaponsa**— amb l'obra que l'artista **Marco Noris** té a la fonèria; el concert de música electrònica i orgànica a l'hora del vermut, a càrrec de **Borifax**; i l'atmosfera experimental de l'artista audiovisual **Alba G. Corral** i la violoncelista **Björt Rúnarsdóttir** a *The Taste of Nature*.

Un any més, doncs, i malgrat la pandèmia implacable, l'Embarrat ofereix a tots els ciutadans que estimen la cultura una programació de qualitat que s'endinsa en el terreny híbrid i emocionant on conflueixen l'art, el pensament i el patrimoni: un lloc comú sovint incomprès, però que se'ns fa, avui més que mai, del tot necessari.

Gaudiu i experimenteu l'art com mai ho heu fet abans, i que l'Embarrat ens reconforti.

JORDI ANTAS

Comissari convidat

Durant les seves sis primeres edicions, Embarrat ha desenvolupat un programa de projectes artístics centrats en una convocatòria artística internacional. Definint-se com un festival de pensament contemporani ha vinculat durant aquest temps la programació expositiva sota diferents lemes i el concepte «la gran màquina» i ha ocupat la seva activitat principal en les naus 1-5, la nau 18, i en els despats annexos del complex industrial Cal Trepà de Tàrraga. En la seva setena edició (i després d'anul·lar l'edició del 2020 a causa de la crisi de la Covid19), l'Embarrat ens ofereix una mirada renovada cap a altres naus i espais recuperats del complex industrial que, des de l'arquitectura, la història, o la població, ofereix una intervenció i una relació directa entre espai únic i artista.

Des de la premissa de la fragilitat, i en una època on la situació al món té la tendència d'amenaça moderna, corporacions i poders econòmics traspassen diversos límits a fi de desafiar l'estabilitat social i econòmica. En l'informe anual del Worldwatch Institute, que analitza cada any la situació al món, veiem com es disparen els fenòmens anomenats emergents com poden ser, entre d'altres, l'energia, el deute, el problema del creixement, els actius immobilitzats, les pèrdues dels recursos agrícoles, la resiliència dels oceans, les adaptacions al clima, o les malalties emergents. Un espai actual on traslladar, des de diversos àmbits com el filosòfic, l'econòmic, l'ecològic

o el social, diferents qüestions de com es negocia, com es resisteix i com ens adaptem.

Per a la filòsofa Marina Garcés la fragilitat que avui percebem com a éssers humans, com a individus, i que hom atribueix en gran part a l'adveniment de la pandèmia de la COVID-19, és, d'alguna manera, un error d'anàlisi. Segons Garcés, el que ha fet el virus és amplificar una realitat constatable i que no té res de nova, perquè la fragilitat, la vulnerabilitat i la precarietat tenen els seus orígens en un sistema capitalista "basat en l'activitat i el creixement, però que quan té una patologia no es pot aturar, cuidar-se ni cuidar de les vides que quotidianament espolia i explota. Tot plegat, una dimensió essencial per a la pràctica resilient des dels espais públics i privats.

Els sis projectes d'aquesta setena edició de l'Embarrat —els quals constituïran el gruix de la seva programació expositiva— abracen el lema «Un món fràgil». Són propostes artístiques i de pensament obertes a tots els públics que oferiran, des de diferents punts de vista, versions àmplies sobre el moment històric que ens toca viure. El programa convida a reflexionar i qüestionar aquests espais de fragilitat, domesticació, resistència i resiliència a través d'una sèrie de treballs que dialoguen, des de diferents òptiques, amb els espais fabrils de Cal Trepà.

D'aquesta manera, **Marco Noris**, a *Dins*

la pell de la terra (entre cims i cava-llons) intervé la foneria a partir de les seves pintures expandides en una instal·lació que remet als camins i a la terra, així com les restes de pols i carbó i la sacralització d'un lloc que el temps i el progrés l'ha fet obsolet; **Marc Larré**, des dels despatxos comercials, activa *Sincronies*, un projecte de fa ja alguns anys que intersecciona, des del vídeo i l'objecte escultòric, diferents relats metalingüístics sobre moralitat i entorn; **Eulàlia Rovira** s'apropia de la foscor de la nau 18 per activar *The Eye's Speech –or was it the I Speech?*, una narració sobre els moments improductius, el llegat occidental i l'autoritarisme; **Helena Vinent** amb la col·laboració de **Ricardo Pérez-Hita** s'apropien del Laboratori, un espai reformat com a sala de repetició i d'assajos, així com d'espai taller. En aquest espai despleguen *Error Code: 502 Proxy Error*, una videoinstal·lació que evidencia el cos i la subjectivitat com a entitats que produeixen i són produïdes en un context virtual com l'actual; **Maria Monseny i Triquell** desplega en una part de la

nau 4 *Espai Reservat*, una intervenció en trànsit que qüestiona i revisa problemàtiques i conflictes sobre el concepte de privilegi a partir de la seva contemplació i/o renúncia; per últim, **Laia Estruch Mata** intervé la terrassa de la casa d'estiu dels antics propietaris de la fàbrica Trepapat amb *Moat 1*, una estructura escultòrica que investiga les possibilitats i línies d'actuació relacionades amb el moviment del cos en relació amb la paraula i la veu.

En definitiva, les sis intervencions s'aproximen, des de diferents paràmetres i registres, entre la pulsio i l'equilibri de la sostenibilitat com a espècie, i una mirada àmplia en relació amb un espai on la seva funció ja no s'ajusta a la nostra contemporaneïtat. Una sèrie d'intervencions que, des de la resistència i l'adaptació, es relacionen de manera directa mitjançant diferents tipus de ritmes i velocitats, i destacant alguns aspectes menys coneguts i activant cadascun dels espais del complex industrial.

EULÀLIA ROVIRA

The Eye's Speech –or was it the I Speech?, 2018

Nau 18

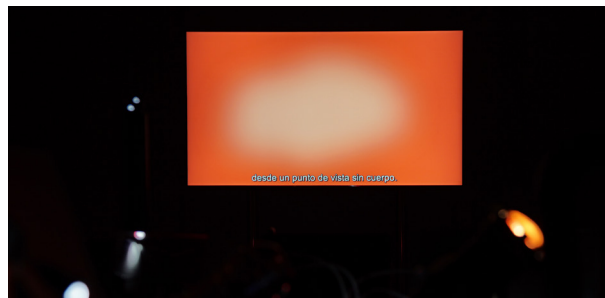
El treball d'Eulàlia Rovira es materialitza a través de la performance, el vídeo, la fotografia o la instal·lació, diferents registres d'actuació, en què mitjançant l'estudi, la cita d'autors i la documentació desenvolupa els relats en els seus treballs a través d'imatges, textos, paraules i experiències.

En aquest cas la mirada esdevé alhora un espai de projecció i un dispositiu de protecció, com si fos un exercici de visió contrària: un òrgan ocular que desgrana la mirada, la nostra, la de la nostra societat que se situa sempre al centre de totes les coses. Una vulnerabilitat per la vista, una mirada que s'arrossega i que construeix la seva pròpia visió de l'entorn, del món, de l'espai comú.

The Eye's Speech –or was it the I Speech? és una narració en què un ull com a element principal del relat murmura les seves visions sobre el món. Un joc de contradiccions del protagonista a mig camí entre els llegats autoritaris occidentals i la repressió de les pròpies imatges. Una relació entre l'espai expositiu, el culte i la fragilitat.

Eulàlia Rovira (Barcelona, 1985) és llicenciada en Belles Arts i ha cursat el màster Art in Context a la Universitat der Künste de Berlín.

Ha exposat el seu treball de manera individual a la galeria etHALL (L'Hospitalet, 2020, *Esmorteir l'esmorteït*) en el marc del Gallery Weekend Barcelona; a la galeria Twin Gallery (Madrid, 2020, *No ver claro. No ver. No.*) comissariada per Carolina Jiménez; i a la Capella de



Sant Roc (Valls, 2019, *The Eye's Speech –or was it the I speech?*), comissariada per Juan Canela. Ha mostrat el seu treball i performances en exposicions col·lectives a Fabra i Coats (Barcelona, 2021), el Mercat de les Flors (Barcelona, 2021), Sala Amadís (Madrid, 2019), la Bianyal (Vall de Bianya, 2019), M|A|C (Mataró, 2019), Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2018), Centre d'Art La Panera (Lleida, 2017) o Espacio Trapézio (Madrid, 2017).

Des del 2013 també treballa en col·laboració amb l'artista Adrian Schindler. Han exposat de manera individual a Homesession (Barcelona, 2019, *Les contorsions de les algues deshidrant-se*), al Musée de Bibracte (Saint-Léger-sur-Beuvray, FR, 2018, *La part sombre*), a la Sala Muncunill (Terrassa, 2018, *Imaginació material*), i Fireplace (Barcelona, 2016, *La mirada rebota frenèticament*). I en exposicions col·lectives o screenings com a Arts Santa Mònica (2020), Galerie Martin Janda (Vienna, 2018), Nogueras Blanchard (Barcelona, 2019) en el marc de LOOP, La Escocesa i Fabra i Coats (Barcelona, 2019), etHALL (L'Hospitalet, 2019), àngels barcelona (2017), Turf Projects (Croydon, UK, 2016), Centre Cultural Montehermoso (Vitòria, 2017) i ZKU - Center for Art and Urbanistics (Berlín, 2014).

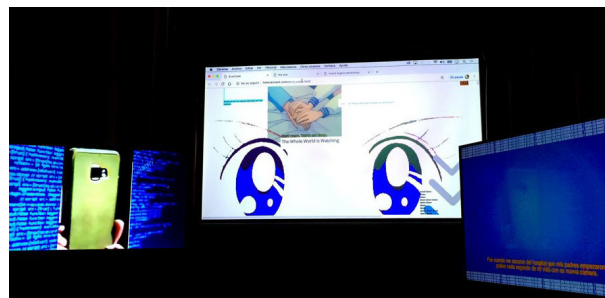
HELENA VINENT (amb la col·laboració de Ricardo Pérez-Hita)

Error Code: 502 Proxy Error, 2018

Espai Laboratori

Helena Vinent és artista multidisciplinària que treballa amb diferents registres com el vídeo, la fotografia, el text, l'objecte escultòric, les accions o les instal·lacions. Les seves obres parteixen de l'apropiació de múltiples continguts visuals, per a després remesclar-los, postproduir-los i tergiversar-los configurant un univers propi que muta en funció de cada projecte. Actua sobre significacions sovint reconeixibles i les desplaça per tal de canviar certes lògiques de sentit, i així assenyalar com ens construïm en un context on la informació no flueix en el buit, sinó que es presenta en un marc polític, social i econòmic que es manté supeditat a relacions de poder. El capacitisme, els límits de la concepció de l'humà i la interdependència entre tecnologia i cos, són actualment els conceptes d'algunes de les seves línies d'investigació.

Dins l'espai Laboratori es projecta *Error Code: 502 Proxy Error*, una videoinstal·lació en directe on Vinent col·labora amb Ricardo Pérez-Hita en la part sonora. Amb aquesta peça l'artista parla de la construcció de la nostra imatge a Internet i dels mecanismes de control tecnològic intrínsecs a la nostra exposició a les xarxes, mostrant el cos i la subjectivitat com a entitats que produeixen i són produïdes en el context de actual l'era virtual. A partir d'una narració autobiogràfica i l'apropiació de continguts extrets d'Internet i de textos de pensadores com Remedios Zafra, Hito Steyerl o Harun Farocki, la peça s'acosta a la noció de pantalla, a la circulació global d'imatges i la idea



d'un present i futur distòpic on tot és imatge sense carn.

Helena Vinent és graduada en Arts Aplicades a l'Escultura per l'Escola Llotja i en Belles arts per la Universitat de Barcelona. En l'actualitat, cursa el Màster Universitari en Estudis Culturals i Arts Visuals (perspectives feministes i cuir/queer) de la Universitat Miguel Hernández.

Ha guanyat diversos premis i beques: el premi de creació de Sala d'Art Jove, la beca Guasch Coranty, la beca de producció d'Hangar, la beca de producció de Baumannlab, la beca Creació i Museus de l'ICUB, la beca d'arts visuals de la Fundació Güell, la beca de creació de La Nit dels Museus, el premi Generaciones de la Fundación Montemadrid, la beca per a la Recerca i la Innovació en l'àmbit de les Arts Visuals de la Generalitat de Catalunya i la beca Premis Barcelona. D'altra banda, ha participat en exposicions col·lectives a Barcelona, Madrid, Kassel, Palma o Montpel·lier, i en tres individuals a Barcelona.

Ricardo Pérez-Hita Carrasco (Barcelona, 1992) treballa en l'àmbit de la mediació artística i en la creació i la recerca entorn la composició sonora i la remescla musical.

MARIA MONSENY I TRIQUELL

Espai reservat, 2020

(Projecte realitzat en el marc del programa de Suport a la Creació de FiraTàrraga).
Nau 4

Maria Monseny és una dissenyadora i escenògrafa sota el segell Rawscenography que treballa diferents àmbits d'expressió, com l'espai d'ús públic, el disseny escènic, el gastroart o l'*eatart* que pren com punt de partida per reflexionar sobre com es creen els contextos per afavorir la transmissió de missatges.

A l'Embarrat presenta *Espai Reservat*, un projecte a mig camí del fet escènic i la instal·lació que planteja un qüestionament sobre la voluntat de les persones per mirar —i renunciar— als seus propis privilegis a través de la interacció amb instal·lacions efímeres que, ocasionalment, poden arribar a ser comestibles. Es tracta d'un projecte multidisciplinari que es dissenya segons les necessitats i oportunitats de cada context i sempre seguint la reducció del seu rastre.

Mitjançant diferents objectes i instal·lacions, i utilitzant material propi de l'espai compartit, es genera informació in situ prenent com a punt de partida la interacció amb les persones i fins i tot utilitzant-ne els cossos com a elements de gràfics dinàmics que resultaran en bancs de dades a la vista de tota la comunitat.

Maria Monseny i Triquell (Lleida, 1986) és dissenyadora d'espais per l'ESDAP (CAT), especialitzada en escenografia a l'EESAB (FR). També es forma en el camp de la creació en les arts de carrer i la museografia. Forma part del Collectiu Free't de soundpainting com a creadora visual i performer acciden-



Fotografia Aida Lesan

tal i del Projecte Silvestres com a co-creadora, juntament amb l'Aida Lesan.

Des de 2013 combina tasques com a dissenyadora per a arts escèniques amb el disseny aplicat a projectes culturals en clau accessible i sostenible. Puntualment treballa en el camp de la fotografia publicitària com a dissenyadora de sets alimentaris.

El 2017 comença a desenvolupar el seu treball *Escenografia de Protesta* pel qual és convidada al seminari *Politics of space* organitzat per la Norwegian Theatre Academy. El 2018, amb l'escenògraf Liam Alzafari, organitza The Laboratory, el seminari internacional d'escenografia de la ciutat de Balaguer amb participants de més de nou països durant una setmana, per repensar l'aproximació de l'escenografia al territori on es genera.

Actualment centra la seva pràctica en el desenvolupament de propostes *site-sensitive*, treballant dissenys de cicle tancat i procedents de l'entorn d'actuació, minimitzant el residu i el consum energètic de les seves intervencions. A la vegada, genera instal·lacions plenament accessibles, a fi i efecte de permetre la interacció de les seves peces amb l'espectre més ampli de persones possible.

MARC LARRÉ

Sincronies, 2014-2016

Departament Comercial

El treball de Marc Larré s'emmarca en la relació que hi ha entre el paisatge urbà, l'objecte urbanístic, el pensament escultòric i l'espai fotogràfic. A través d'aquest concepte recrea il·lusions i artificis amb elements i els entorns més propers com poden ser: mobiliari urbà, edificis i material de rebuig, proposant d'aquesta manera una nova lectura i un doble joc. Des d'una dimensió sovint performativa, els projectes de Larré transmuten en allò que l'ésser humà ha creat dins de l'àmbit geogràfic, polític, econòmic, social, moral o cultural, per expandir el seu camp semàntic cap a la narrativa, la filosofia i la metalingüística.

A l'Embarrat, Larré desplega *Sincronies*. Una investigació formal sobre la temporalitat sincrònica, la consciència en el temps, i els fenòmens que, en plena sincronització amb diferents esdeveniments, cròniques, i efemèrides, dicten el moment exacte a partir de diferents accidents físics que succeeixen davant de la càmera. La peça es conforma per dos vídeos: un primer vídeo on un conjunt d'accions senzilles realitzades amb elements quotidians i domèstics cauen o exploten a través d'una narrativa simultània d'algun succés, polític, econòmic, social; d'una altra banda, un segon vídeo que mitjançant un treball conjunt d'artesans de la península Ibèrica, que elaboren manualment una sèrie d'escultures en què la singularitat formal i el temps exacte de producció han estat calculats per succeir simultàniament en diferents esdeveniments rellevants al llarg d'un any.



Els vídeos de *Sincronies* van acompanyats de diferents escultures, algunes de nova creació i fetes especialment per a l'Embarrat amb elements de la fàbrica Trepat.

Marc Larré (Barcelona, 1978) va estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a The Cooper Union for the Advancement of Science and Art de Nova York, on estudia cinema i vídeo sota la supervisió de Walid Raad.

Ha exposat individualment a la Fundació Suñol (Barcelona), el Centre Párraga (Múrcia), a la Galeria etHALL (Barcelona), a La Capella (Barcelona), a la Fundació BBVA (Madrid), a R.O. Proyectos (Madrid), a la galeria Estrany-de la Mota juntament amb Gerard Ortín, i a la Galeria Rafael Ortiz (Sevilla). I ha exposat col·lectivament al CRAC Puglia (Taranto), el MAAT -Museu d'Art, Arquitectura i Tecnologia de Lisboa (Lisboa), el MACBA (Barcelona), NCCA -The National Centre for Contemporary Arts (Moscou), Fabra & Coats (Barcelona) i Aarhus Art Building (Dinamarca) entre d'altres.

Ha rebut la beca Multiverso de la Fundació BBVA a la Creació a Videoart (2015), Barcelona Producció (2013) i la beca d'Arts Visuals Ciutat d'Olot (2011). Viu i treballa a Barcelona.

LAIA ESTRUCH MATA

Moat 1, 2016

Terrat

El treball de Laia Estruch s'inscriu en el marc de la performance. A partir d'una pràctica escènica experimental, treballa exercicis vocals i corporals com a material principal i estructura base en les seves produccions. En els seus assajos, articula la veu com a conducció audible de relats textuais i gràfics per crear nous tons i relacions entre cos, veus i estructura. Veus que dibuixen cossos, històries que resisteixen, recorreguts corporals i noves organitzacions acústiques.

Per a Embarrat, Estruch proposa *Moat 1*, un projecte que parteix d'una arquitectura de joc de pati i que s'activa a través de la paraula, la melodia, la veu i el cos. És una obra en procés, un assaig sobre les possibilitats. Des d'una estructura de ferro amb una forma tipològica pròpia d'un espai de joc per la mainada, Estruch pren com a referència els comportaments corporals i acústics dels parcs infantils.

Moat 1 analitza i investiga noves formes d'oralitat i diferents possibilitats que, des de l'emotivitat reflexionen sobre els dissenys escultòrics dels parcs infantils com a un espai de resistència. Una escultura que s'activa amb el cos, la veu i la performance, accentuant la vulnerabilitat en l'exposició del cos i el seu esperit de supervivència.

L'edició musical de *Moat 1* és un procés de recerca de dos anys amb el músic Xavi Llores.

Laia Estruch Mata (Barcelona 1981), és llicenciada en Belles arts per la Uni-



versitat de Barcelona (2010). Va cursar el seu últim any de llicenciatura a The Cooper Union (Nova York, 2010).

Ha rebut beques, premis i residències com els de Nau Estruch a Sabadell (2010), BCN Producció 2011, Sala d'Art Jove de la Generalitat de Catalunya (2011), BCN Producció (2012), La Fragua The Forge Art Residency a Còrdova (2014) i Artistes en Residència 2017 de La Casa Encendida i el CA2M de Madrid. Ha presentat performances al MACBA, CCCB, galeria ADN de Barcelona, Centro Párraga de Múrcia, Museu Picasso, Fundació Miró, al festival Grec / Creació i Museus o a la Fundació Brossa, entre altres espais.

Collabora en el programa educatiu del MACBA des de 2016. Ha participat en la 8a edició del programa En Residència. Creadors en els instituts de Barcelona, 2016-2017. D'altra banda, la seva obra es troba present en col·leccions privades i públiques, com la col·lecció del Banc Sabadell, la col·lecció del Centre d'Art Fundació Palau i Fabre de Caldes d'Estrac, la col·lecció Patrim, de la Universitat de Belles Arts de Barcelona, i forma part del Patrimoni Públic de la ciutat de Barcelona amb la donació de l'escultura *Playground Scene* instal·lada al Centre d'Art Contemporani Fabra i Coats.

MARCO NORIS

Dins de la pell de la terra (entre cims i cavallons), 2021

Naus 1-3 (Foneria)

En els seus treballs recents, Marco Noris treballa en base a la pintura dirigint la seva recerca en dues principals àrees temàtiques: d'una banda, les ruïnes i la memòria històrica i, d'una altra, el territori i el paisatge. En els seus processos de treball, l'artista explora noves formes de relació amb l'entorn, la natura, el fet de caminar, introduint dues tradicions artístiques històriques com són l'herència de la pintura a l'aire lliure de finals del XIX, el *pleinairisme*, i les pràctiques psicogeogràfiques i el *land art* o l'art natura.

Dins de la pell de la terra (entre cims i cavallons) és el nom de la instal·lació que Marco Noris presenta a l'Embarrat, un projecte que parteix de la pràctica pictòrica i que té el seu origen en la travessia que l'artista va efectuar de la ciutat de Barcelona fins al Centre d'Art i Natura de Farrera (CAN), al Pallars Sobirà. Noris es centra en el fet sagrat del caminar i la relació que estableix amb elements tan necessaris com fràgils del nostre entorn com són la terra, la pedra, l'aire o la pols.

En una base de paper de seda —on ja hi preveiem una primera confrontació entre la fragilitat del material, amb la resistència que aquest suport produeix— i des d'un vessant de narrativa abstracta, Noris ressalta l'espiritualitat i sacralitat de l'emplaçament on la peça és instal·lada, la foneria de Cal Trepà: un espai industrial que ens connecta amb les restes de combustibles fòssils i carbó vegetal que es feia servir en aquests tipus de fàbriques.



La intervenció es complementa amb tres vídeos de caràcter contemplatiu en relació amb l'entorn natural, on el concepte de pelegrinatge i el fet de caminar l'ha ajudat a aprofundir i experimentar la seva relació amb el paisatge i el territori, així com dotar de sentit la seva pràctica artística i estètica.

Marco Noris (Bèrgam, Itàlia, 1971) viu i treballa a Barcelona.

Destaquen el projecte *En frontera* (2017, beca Barcelona Producció de la Capella) i el més recent *L'Entrega, acte I* (2018, beca Art i Natura de la Panera de Lleida amb el CAN de Farrera). Actualment desenvolupa un projecte de recerca sobre la representació artística del caminar a través de la cartografia i dels mapes resignificats (*Lloc, lluny, llar*, beca Grand Tour 2020 de Nau Còclea i beca OSIC, Generalitat de Catalunya).

Ha exposat a La Capella, Galeria Trauma, Cyan Gallery, Galeria Esther Montoriol, Galeria Contrast, Galeria H2O, The Private Space, Casa Elizalde, Can Felipa, Galeria Sicart, Piramidón (Barcelona), Centre d'Art la Panera i Sant Feliu de Barruera (Lleida), Matadero (Madrid), Galeria Canem a Castelló. I també a New York (EUA), Itàlia i al Centre Pompidou (França).

JESÚS VILAMAJÓ

Director de l'Embarrat i comissari
Un món fràgil.
De la resiliència a la restistència

És un activista i comissari d'art convençut que la cultura, en les seves expressions més contemporànies i experimentals, és una eina transformadora de l'individu i la societat. El seu treball es focalitza a promoure, per una banda, l'obra d'artistes emergents, i d'altra banda, a contribuir a la democratització de la cultura, perquè aquesta arribi, ambiciosa en la forma i en el fons, a tots els racons del país i a tots els seus ciutadans.

És diplomàtic en fotografia i especialitzat en fotografia de premsa (IDEP, BCN, 1986), i des del 2016 cursa el grau de Comunicació a la UOC. Entre el 1990 i el 2010 ha sigut fotògraf professional. L'any 2008 inicia el seu periple en el camp de l'art impulsant i dirigint festivals com: Emergent-Lleida (2008-2011); l'Embarrat, a Tàrrrega, amb Natàlia Lloreta en les cinc primeres edicions; Panoràmic-Granollers, al costat de Joan Fontcuberta i Albert Gusi (2017-2018); SCAN Tarragona, amb Chantal Grande (2018-2020); i la seva darrera creació, el festival Errant. Itineraris d'Art i Pensament, que promou la Diputació de Lleida (2020-2021). Ha comissariat diverses exposicions, la darrera *Talent Latent 2020* (SCAN Tarragona, 2020). Ha estat jurat en premis: Poznan Photo Diploma Word; i Bialystok Interphoto a Polònia; XXI Biennal d'Art Contemporani Català o Biennal Larva, entre d'altres. Ha sigut finalista en dues ocasions als premis ACCA per l'activitat professional Full Contact del festival SCAN.

És membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art (ACCA) i de Association Internationale des Critiques d'Art (AICA).

JORDI ANTAS

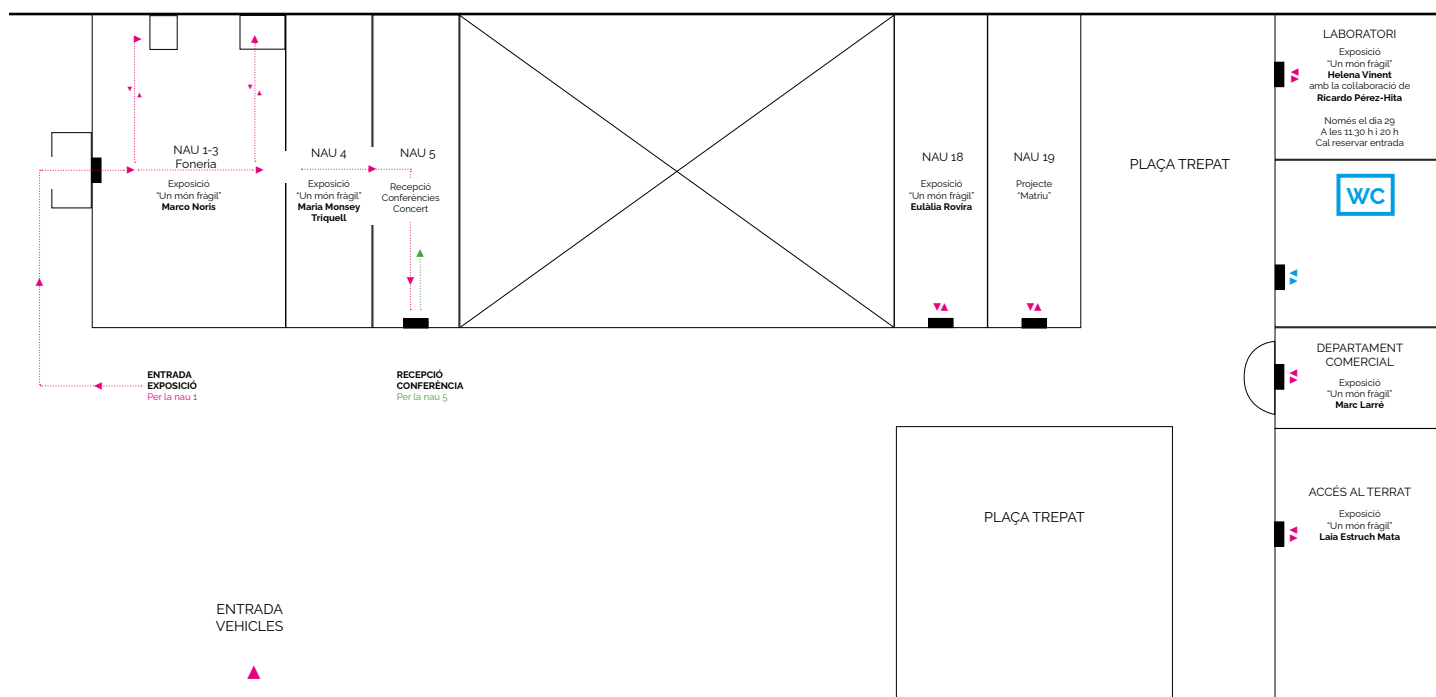
Comissari convidat
Un món fràgil.
De la resiliència a la restistència

És comissari independent. El seu treball se centra en projectes sobre la relació amb l'entorn, les estratègies de recepció, la narrativa i els temps en l'art, la funcionalitat social de l'artista, la performativitat del llenguatge, o la ficció dins de l'art. Sempre ha tingut una atracció per l'aspecte disfuncional en l'art, en les cosmogonies delirants, o les coses que es regeixen al marge d'una normativa imposada, productiva que respongui al concepte de discurs establert, conegut, tolerat o que representin algun sistema legítim. En definitiva, coses que tinguin una funció.

Membre de l'ACCA i l'AICA. Forma part de diferents organitzacions i equipaments culturals com el Centre d'Art La Panera de Lleida, i de 2018 a 2020 a Orbital Residency de Santander.

Ha dirigit i comissariat múltiples exposicions a Dafo Projectes, un *space project* ubicat a la ciutat de Lleida entre 2012 i 2019. Ha comissariat projectes com *El mundo será Tlön*, al Bòlit Centre d'Art, Girona; *This is Jackalope*, Madrid; *Los márgenes*, al Centre d'Art la Panera (2018); *Notes for a shell Art o Rama*, Marsella (2018); el cicle expositiu *Un pie fuera. Expediciones y diásporas* per Espai 13 de la Fundació Miró (2016-2017); *Hip-Hup Supersimétrica*, Madrid (2018); *Let me die alone, but please film it* a Fundació Arranz Bravo, Barcelona (2017); el cicle expositiu *Perturbaciones* a la Capella de Sant Roc, Valls (2013-2015). I el passat mes de desembre el projecte expositiu *Sujetando la historia* al Centre d'Art Maristany, Sant Cugat (2021).

MAPA DE DISTRIBUCIÓ DELS ESPAIS EXPOSITIUS EMBARRAT 2021



Un món fràgil. De la resiliència a la resistència

Embarrat. Creació Contemporània

Del 28 de maig a l'1 de juny de 2021

Museu Trepà de Tàrraga

Alcaldeessa de Tàrraga

Alba Pijuan Vallverdú

Director del Museu Trepà

Jaume Espinagosa Marsà

Direcció Embarrat

Jesús Vilamajó

Comissaris de l'exposició

Jordi Antas

Jesús Vilamajó

Artistes

Eulàlia Rovira

Helena Vinent

Laia Estruch Mata

Maria Monseny i Triquell

Marc Larré

Marco Noris

Producció

Montse Balcells Nadal

Prensa

Ajuntament de Tàrraga

Montse Balcells Nadal

Producció tècnica

Gerard Feliu

Muntatge

Ajuntament de Tàrraga

Jordi Lloreta

Textos artistes

Jordi Antas

Textos biografies

Montse Balcells Nadal

Organitzen

Ajuntament de Tàrraga

Museu Trepà

Hi col·laboren

Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI)

Diputació de Lleida,

FiraTàrraga

Centre d'Art la Panera

Departament de Cultura

de la Generalitat de Catalunya

Mitjans col·laboradors

Segre

Lleida TV

Ràdio Tàrraga

Núvol

Surtdecasa.cat

Lleida.com

Oficina Semat Data



EMBARRAT